Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 30 Montgomery St.
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюз (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVIII. Ч. 20. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 31-го СІЧНЯ 1981 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JANUARY 31, 1981 No. 20. VOL. LXXXVIII.

Школа св. Василія відзначила національне свято

Стемфорд, Конн. (Р.Р.)— Школа св. Василія влаштувала тут врочисте свято самостійности і соборности України.

На зарядження Владики Василя Лостена день 22-го січня був вільний від науки. У годині 10-ій ранку зібралися усі студенти Малої Семінарії в каплиці зі своїми професорами—д-ром В.Ленциком, д-ром М.Борисюком, проф. М.Нагірним, проф. Стецьом та проф. Р.Романишином.

Торжественну Службу Божу відправив о. ректор Лев Моско в асисті о.преф. Петра Дудяка. Шкільний хор співав під диригентурою проф. Й. Роля. Отець преф. П. Дудяк виголосив змістовну проповідь, темою якої були Чотири Свободи України, в якій закликав студентів і усіх присутніх молитися за Україну і український народ. Після Служби Божої усі відспівали „Боже Великий".

Опісля учасники свята перейшли до шкільної залі, де відбулася мистецька частина, на яку прийшов Владика Кир Василь в асисті священиків та студентів Колеґії. Шкільний хор під керівництвом проф. Й. Роля проспівав три пісні. Головну доповідь гарно виголосив студент четвертого року Петро Семчук, наголошуючи значення Крут, де 29-го січня 1918 року триста молодих студентів віддали своє життя за волю України, під кличем „Здобудеш Українську Державу або згинеш в боротьбі за неї". Деклямували студенти третього року, яких підготовив їх учитель української мови Р.Романишин. Деклямація „Крути" вийшла дуже гарно, можна було бачити, що студенти з відчуттям передавали слова Янова, віддавши тим поклін юним героям Крут, які „себе Україні в дар принесли".

Назакінчення усі відспівали „Ще не вмерла Україна".

Дуже гарно була прибрана сцена, яку оформили студенти А.Ганущак, Т.Ставчин та М.Тимош—посередині пишався тризуб з датами 1918-1981, а по боках синьо-жовтий і американський зоряний прапори.

Із серії самвидаву появилася нова книжка

Мюнхен, Західня Німеччина. — Минулого року в цьому місті видавництво „Сучасність" видало із серії — Зошити українського самвидаву випуск III п.з. „Зупинить кривосуддя! Справа Левка Лук'яненка".

У цій 264-сторінковій книжці, де поміщено вісім світлин, з обкладинкою Ірини Івахів, упорядкування, довідки та передмову зробив Степан Садовський.

У цьому випуску насвітлено постать Левка Лук'яненка — „одного з найвидатніших зачинателів українського руху опору останніх десятиріч у світлі його статтей, листів та звернень до органів влади СССР та міжнародних чинників", — повідомляє видавництво.

Збірник складається із чотирьох частин: Документи Л.Лук'яненка (1961-1967); Листи до Л.Лук'яненка; Другий арешт і суд над Л.Лук'яненком; В обороні Л.Лук'яненка.

Книжку, ціна якої є 14 долярів, можна набути в українських книгарнях і в представника в-ва „Сучасність" Н.Ільницької, 254 Вест 31 вул., Ню Йорк, Н.Й. 10001.

УНС ЗНОВ ПЛЯНУЄ МОРСЬКУ ПРОГУЛЯНКУ

Джерзі Сиі, Н. Дж. — Екзекутива УНСоюзу одноголосно ухвалила резолюцію, яка закликає членство спонзорувати морську мандрівку в 1981 році, задуману спеціяльно для членів УНС з родинами з метою „затіснення братської діяльности і зміцнення зв'язків, які об'єднують всіх українців". Андрій Побіда був назначений на координатора і керівника прогулянки.

Український Народний Союз запрошує всіх членів і їхні родини та приятелів брати участь у спеціяльній семиденній морській подорожі на голляндсько-американському кораблі СС Воллендам, який відпливе з Ню Йорку до Бермудів у неділю, 21-го червня 1981 року. Це буде гарна подорож союзовців для відпочинку, відпруження й розваги серед свого оточення протягом чудового тижня, де гості матимуть ввічливу обслугу і теплу голляндську гостинність, як також їх чекає чотириденна зупинка на Бермудах.

СС Воллендам — це люксусовий корабель — тонажем 23,500 тонн. Він має дев'ять цілком охолоджуваних пасажирських поверхів, прекрасні палуби, і пропонує великий вибір угід для комфорту й цілковитого задоволення всіх забаганок своїх пасажирів. Окремі каюти є незвичайно просторі і на кораблі є театр, зовнішній басейн для плавання, мініятюрна площа для ґольфу, гімнастична заля, палуби для спорту, діскотек, нічний клюб, у якому відбуваються професійні розвагові вистави, й інші особливі щоденні активності. Споживання страви відбувається тричі денно в елеґантних їдальнях, кожний раз з вишуканим і смачним багатим вибором меню. Поміж цими — сніданком, обідом і вечерею — будуть проміжні полуденки, перекуски і буфети протягом цілого дня, як також і опівночі.

Запланована теж чотириденна зупинка на Бермудах, у Сент Джорджі і Гамільтоні, де корабель причалить в підніжжі відомої Фронт вулиці, так, що подорожні зможуть з покладу палуби перейти в мальовничу вулицю і купувати досхочу в усіх головних тутешніх крамницях. Ці різнобарвні й вигадливі своєю архітектурою будівлі переливаються від надміру чудових виробів з усіх кінців світу, включаючи ірляндські вовняні тканини, англійську порцеляну, вишивання з Мадейри, імпортовані фотокамери і годинники, яскравий місцевий крам і моду островитян, коштовні оздоби й парфуми та багато чого іншого.

Ясносинє південне море омиває ці острови, і тут до диспозиції відпочиваючих аж 30 миль пісчаного білого пляжу. Пісок властиво рожевий, не білий, а самі пляжі вигідні, широкі, милують око своїми вигадливими закрутами, повні хвилястих насипів піску.

На інших пляжах безліч малих сховок, затишних печер.

В місцевості гарні пастелеві будинки, які стоять у тіні оточених мурами садів, а навколо море квітів, що їх видів і не перелічити. Багато квітів ростуть дико, створюючи несподівано гарні картини для ока. Дороги, які в'ються мальовничими закрутами, оточені високими тропічними деревами, що їх назвати міг би хіба

(Продовження на ст. 3)

ПРЕЗИДЕНТ ПОТВЕРДЖУЄ ЗМІНУ ПОЛІТИКИ

Вашінгтон. — „Настав час, коли треба змінити напрям", — заявив президент Роналд Реґен на своїй першій пресовій конференції в четвер, 29-го січня, яка дала нагоду Президентові видвигнути у своєму вступному зверненні найбільш актуальні проблеми його Уряду, а для представників преси видвигнути ті питання, що найбільше турбують публічну опінію.

В початковому зверненні Президент знову підкреслив рішуче закінчення того господарського періоду, коли нація жила сьогодні коштом завтрішніх зусиль та потвердив, що мандат взяти під контролю інфляцію, який він отримав у виборах, він виконає. Досі президент Реґен припинив дальший набір працівників до урядових установ, скасував федеральну контролю над продукцією і продажем нафти і її дереватнвів, започаткував повну ліквідацію Уряду для контролі платень і цін на 60 днів завісив діяльність деяких федеральних реґулятивних аґенцій. Все це з метою дати поштовх індивідуальній ініціятиві для боротьби з інфляцією та господарським застоєм.

У питаннях зовнішньої політики Президент вийшов із заложення, що відношення Вашінгтону до Москви мусить бути побудоване на поставі й поступуванні Москви.

Він сказав: „Я не знаю ані одного совєтського лідера включно з теперішніми, який більше як раз не повторив би на різних їхніх конґресах рішучости, що їхньою ціллю є світова революція. Одинока моральність, яку вони визнають є та, яка сприяє їхній справі: а це значить, що вони застерігають за собою право поповнити кожен злочин; брехати; обманювати з метою осягнути свою ціль і це для них морально, а не неморально, а ми поступаємо відповідно до зовсім інших моральних стандартів. Дотепер детант був однобічним засобом для СССР для осягнення його цілей".

У відношенні до Ірану Президент сказав: „Очевидно, що ми не шукаємо відплати. Але ми вивучуємо ситуацію. Кожна країна допоможе другій, якщо та друга матиме уряд, який діє згідно з нормами міжнародного права. Дотепер не виглядало, що там є хтось здібний говорити за цілу націю; що там є уряд. І доки таке не станеться, ми не багато можемо зробити".

Президент привітав ті зміни, які наступають в районі Караїбського моря і в Центральній Америці, — де відповідальні національні елементи поволі перебирають керівництво у свої руки, як у випадку Джамайки. В справі САЛТ II він ще раз підкреслив, що справа цього пакту пов'язана з поступуванням причасних до нього країн.

В Польщі самовільні страйки поширюються

Варшава, Польща. — Сотні тисяч робітників продовжують самовольні страйки, не зважаючи на заклик до спокою вільної профспілки „Солідарносьць". З цього деякі західні спостерігачі зробили дуже поквапний висновок, що може нова профспілка вже не контролює, як це було раніше, усіх робітників і що вона, мовляв, тратить на популярности з причини поблажливого ставлення до уряду

Робітники вже не тільки домагаються покращання соціяльних полегш і підвишки платень, але також вимагають усунення місцевих комуністичних наставників, які в минулому чи тепер чимнебудь „прогрішились" перед робітництвом. У місцевосці Бєльску Бялим, біля чехо-словацького кордону, страйками були охоплені понад 100 фабрик й інших підприємств не виключаючи великої фабрики авт „Фіят", яка затруднює понад 11,000 робітників. Робітники жадали, щоб центральний уряд вислав до їхнього міста офіційного преставника на переговори.

Принаймні 100,000 робітників в Катовіцах також страйкують, як рівнож копальняні робітники переривають бодай на двітри години працю кожного дня, щоб солідаризуватись разом з іншими робітниками у ухніх вимогах. З джерел профспілки „Солідарносьць" також стало відомим, що в Лодзі понад 1,000 підприємств взагалі не працюють. Одногодинні страйки-перестороги застосовують також робітники транспорту і публічної комунікації, які сильно підтримують домагання керівництва профспілки про вільні від праці суботи.

Лєх Валенса, голова „Солідарносьці", стрінувся також з делеґацією селян, які, як відомо, вже від довшого часу домагаються затвердження їхньої вільної профспілки.

До загальних протестів і страйків долучились тепер також студенти університетів і високих технічних шкіл, які протестують проти примусових предметів у студіях, як, наприклад, марксизм-ленінізм, і домагаються усунення цих предметів з програми навчання.

Понад 2,000 польських студентів у Лодзі влаштували сидячий страйк в університетських приміщеннях і заповіли, що до їхнього протесту в коротці долучаться також студенти інших університетів, які підтримують повністю ідею лібералізації навчальної програми.

ДО ЗСА ПРИБУВ із візитою президент Південної Кореї Чун Ду Гван. Він перебуватиме тут 11 днів та зустрінеться із різними державними діячами й особисто з президентом Роналдом Реґеном. Президент Гван перед приїздом до ЗСА скасував воєнний стан на терені країни та змінив кару смерти лідерові опозиції Кім Дае Юнг на досмертну тюрму. Юнґа разом з групою інших політиків судив військовий трибунал.

У МЕХІКО ПЕРЕБУВАЄ велика делеґація сальвадорських партизан що її очолює лідер сальвадорських соціялдемократів Ґіллермо Унґо. Унґо намагається шляхом своїх зв'язків із соціялістами у світі зорганізувати допомогу для сальвадорських партизан. У делеґації є члени комуністичної партії Сальвадору, які фактично контролюють делеґацію. Впрочім те саме говорять приятелі Унґо і про нього, а саме, що ним маніпулюють комуністи, а вибрали його лідером політичного проводу партизан власне тому, що він піддається впливам зізовні і тому можна ним без труду керувати. Обороняючи свою поставу й свою далекойдучу співпрацю з комуністами, Унґо обстоює, що його співпраця з комуністами — це конечність, а коли тієї конечности не буде, то і співпраці не буде. Знову же його співробітники вказують на те, що комуністи їх тільки використовують, а коли б та коаліція перебрала владу в Ель Сальвадорі, то тоді комуністи відсунуть усіх інших, як це вони зробили всюди, а останньо в Нікараґуа.

В СПРАВІ НОМІНАЦІЙ

КОМУНІКАТ ФІЛЯДЕЛЬФІЙСЬКОЇ МИТРОПОЛІЇ

Філядельфія, Па. /І.Скочиляс/ — Папа Іван Павло II Архиєрей дня 29-го січня 1981 року найменував на пропозицію священого Синоду Єпископів Української Католицької Церкви високопреподобного о. шамбеляна Степана Сулика, пароха української католицької церкви Успення Пречистої Діви Марії у Перт Амбой, Н. Дж., Митрополитом-Архиєпископом філядельфійським для українців католиків у З'єднаних Стейтах Америки.

Архиєпископський престол був опорожнений від березня 1980 року, коли то його Святість підвищив Архиєпископа Мирослава Любачівського коадьютором Архиєпископа львівського, як наслідника кардинала Сліпого.

Отець шамбелян Степан Сулик народився 2-го жовтня 1924 року у Варниці, Україна. Тайну священства прийняв 14-го червня 1952 року від Архиєпископа Константина Богачевського в українській катедрі у Філядельфії. Душпастирював у різних парохіях Філядельфійської Митрополії. Від 1962 року є парохом у Перт Амбой.

Його Святість Іван Павло II Вселенський Архиєрей дня 29-го січня 1981 року найменував на пропозицію Священного Синоду Єпископів УКЦеркви високопреподобного о. Іннокентія Лотоцького ЧСВВ, дотеперішнього пароха церкви Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії у Детройті, Міч., Єпископ Чікаґської епархії св. Миколая. Цей єпископський престол — опорожнений від часу смерти Владики Ярослава Ґабра, дня 29-го березня 1980 року.

Отець ігумен І. Лотоцький народився 3-го листопада 1915 року в Бучачі, Україна. Син Степана і Марії здому — Титер. Закінчив народну школу, вступив до Чину св. Василія Великого в Крехові, де відбув новіціят. Опісля студіював в Отців Василіян у Добромилі та у Львові. Він склав перші обіти у Крехові 1934 року, а божественні обіти в Добромилі 1937 році. Висвячено його на священика у Чехо-Словаччині 24-го листопада 1940 році, і там він продовжував свої богословські студії, які після п'яти років закінчив докторатом Богословії у Відні, Австрія. У 1946 році о. І. Лотоцький еміґрував до ЗСА, де перебував в Отців Василіян, в їхнім тодішнім манастирі, у Дансуні, Па, недалеко Піттебурґу. Тут якийсь час він служив як діючий провінціонал Чину св. Василія Великого. У 1957 році його найменовано ігуменом і парохом церкви св. Юра у Ню Йорку, Н. Й. Рік пізніше його перенесено до манастиря у Ґленкові, Н. Й., де він став настоятелем новиків у новіціяті Отців Василіян. У 1961 році його найменовано ігуменом і парохом церкви св. Миколая у Чікаґо. Коли ж ця церква стала катедрою новоствореної української католицької епархії, його перенесено до Гемтремку, Міч., де він став ігуменом і парохом церкви Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії. На цьому становищі він перебував по сьогоднішній день.

Його єпископські свячення передбачено у Римі з рук його Блаженства Кир Йосифа, а згодом — інсталяцію у чікаґській катедрі св. Миколая у Чікаго.

КОМУНІКАТ З ПАТРІЯРШОЇ КАНЦЕЛЯРІЇ В РИМІ

Сьогодні, дня 29-го січня 1981 року, Святіший Отець Іван Павло II, йдучи за вибраною терною кандидатів на єпископські призначення в часі Священного Синоду українських католицьких єпископів (від 25-го листопада до 2-го грудня 1980 року), номінував таких священиків на Владик Української Католицької Церкви: отця шамбеляна Степана Сулика, пароха у Перт Амбой, Н. Дж., Архиєпископом-Митрополитом у Філядельфії, Па., ЗСА; отця ігумена Іннокентія Лотоцького, Чину св. Василія Великого, пароха у Детройті, Мич., єпископом чікаґської епархії.

Вітаємо з радістю цей вибір, як Божу благодать, для скріплення нашої Церкви в Україні і на поселеннях для її духовної розбудови, єдности і благочестя у співпраці й ієрархічного підчинення Патріярхові нашої Помісної Церкви і її священного Синоду, згідно із традиціями Києво - Галицької Митрополії у святій Вселенській і Апостольській Церкві із Петровим наслідником.

Закликаємо наш український Божий люд до молитов подяки за цю благодать і радісну подію.

Рим, дня 29-го січня 1981 року

отець д-р Іван Хома
За Патріяршу Канцелярію

В Америці

ГЕН. ДЕЙВІД С. ДЖОВНС, голова об'єднаних штабів армії заявив, що З'єднані Стейти Америки у процесі дозброєння потребуватимуть нового моделю бомбовиків, які заступили б перестарілі моделі Б-52. Джовнс, на думку багатьох політичних спостерігачів, змінив дещо свою думку відносно озброєння і стратегії ЗСА, бо ще рік тому він вважав, що Америка не повинна змагатися в озброєнні із Совєтським Союзом. Ходять поголоски, що президент Роналд Реґен хоче замінити Джовнса іншим високим старшиною, який більш прихильно наставлений до оборонних плянів Президента.

КОЛИШНІ АМЕРИКАНСЬКІ ЗАКЛАДНИКИ, після короткого перебування у Вісбадені, Вестпойнті і Вашінґтоні, розіхались до своїх стейтів і місцевостей. Всюди їх місцеве населення вітало як героїв і мучеників, влаштовувано в їхню честь паради з участю офіційних осіб, мистецьких одиниць, зокрема оркестр тощо. Усі вони почуваються фізично добре і навіть ті, які на початку виявляли познаки психічного заломання, починають приходити до себе. Д-р Джером М. Корсак, медичний дорадник в Державному департаменті заявив, що число тих закладників, які мали психічні проблеми значно зменшиться в найближчих кількох тижнях, коли вони повернуться до нормального життя.

У ВАШІНҐТОНІ поширюються поголоски, що президент Роналд Реґен таки хоче найменувати Вілліяма Кларка першим заступником державного секретаря, не зважаючи на ранішу заяву Александра Гейґа, що заступників і взагалі близьких співробітників він повинен добирати собі сам. Президент Реґен подивляє енерґію Гейґа і шанує його відданість державним справам, але хотівби в Державному департаменті мати людину, яка стоїть близько до нього і яка у випадку потреби могла заступити Гейґа.

ПРИЯТЕЛІ ЕДВАРДА КЕННЕДІ задоволені, що він вирішив якраз тепер упорядкувати свої родинні справи і остаточно взяти розвід з дотеперішньою його дружиною Джоен, з якою він був одружений 22 роки. Панує загальна опінія, що сен. Е. Кеннеді всетаки кандидуватиме на президента в 1984 році, а до того часу ті, які цікавляться його приватними справами, частинно забудуть про його розвід.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ ЗСА остеріг американських громадян перед поїздками до Ірану. Американський уряд не може брати відповідальности „за безпеку американських громадян у тій країні з огляду на постійну антиамериканську атмосферу, злосливу антиамериканську поставу іранського уряду та з огляду на війну з Іраком". Цією осторогою формально припинено силу заборони подорожей до Ірану, яку видав був попередній президент Джіммі Картер. Одначе зміст і характер остороги фактично виключає такі подорожі. Осторога державного департаменту підкреслює, що в існуючих в Ірані умовах відвідувач може бути арештований, чи схоплений без подання будь-якого закиду", а з практики знаємо, що після того може бути в'язнений довгими місяцями, чи роками без змоги мати правного оборонця, чи опіку з боку леґальних чинників своєї країни.

М. МЕТРІНКО ЩАСЛИВИЙ, ЩО ВИЙШОВ З ТЕМРЯВИ

Олифант, Па.—Кореспондент Юджін Меєр, співробітник газети „Вашінґтон Пост" інформує у числі з 22-го січня окремо про переживання 34-річного Михайла Метрінка, одинокого в групі закладників американця українського походження, який під час 14-місячного перебування в іранському ув'язненні, перебував у трьох різних в'язницях, згубив 40 фунтів ваги і дуже мало бачив денне світло.

Михайло Метрінко гасить свічку в українській католицькій церкві, що горіла під час його ув'язнення.

„Я вже так давно бачив денне світло, що тепер я більше часу переводжу на свіжому воздусі і дійсно радію, що після довгого ув'язнення я знову можу втішатися свободою і любуватись природою".— заявив Метрінко своїм батькам після прибуття до З'єднаних Стейтів Америки з Візбадену, де американські закладники переходили лікарську перевірку.

Батьки М. Метрінка, який перед захопленням амбасади ЗСА іранськими екстремістами, прихильниками духовного лідера аятолли Хомені, був політичним дорадником амбасади в Теграні, живуть тепер у Квін Сити біля Скрентону. Останніх п'ять місяців ізоляції М.Метрінко просидів в одиночці, маленькій камері, без денного світла і свіжого повітря. Він однак не піддавався, а кожного дня старався тупцювати на місці і виконував інші фізичні вправи.

Під час процедури повільного звільнення закладників, іранські „революціонери" також стосували моральні тортури і шикани супроти американців. Вони наказали їм спакувати тільки потрібні речі нібито для того, щоб перейти до іншої місцевости чи до іншої в'язниці. Натомість їх вже вели до автобусів і авт, які мали відвести колишніх дипломатів і працівників амбасади на летовище, де вже на них очікував альжирський літак. Метрінка мабуть вважали одним з найбільш небезпечних, бо навіть в дорозі на летовище його везли автом з притемненими склами, тоді коли інші закладники транспортувались автобусами.

В розмові з кореспондентами Метрінко заявив, що він також виступав на різдвяній програмі, яку іранські схоплювачі передавали пізніше у вільний світ, але його слів не цитували, бо він під час цієї програми називав іранських екстремістів „брехунами і бандитами". На протязі цілого часу ув'язнення Метрінко отримав тільки одного листа від батьків і вирізок з газети де було видно його родичів в товаристві тодішнього державного секретаря Едмунда Маскі.

Закладникам також не давали газет, навіть іранських і тому про смерть шаха Рези Паглеві вони довідались тільки припадково. „Він ніколи не втрачав надії на визволення, — заявив кореспондентам його батько Григорій, — але не знав чи закладники переживуть ув'язнення і чи вийдуть на волю".

Батько Михайла вважає, що його син повернеться до праці в Державному департаменті, яку він дуже любить.

М.Метрінко виступив також в інтерв'ю на „Сі-Бі-Ес-Нюз" у вівторок, 27-го січня ц.р., яке було опісля передане під час передачі новин зі світу Волтером Кронкайтом. Інтерв'ю вела кореспондентка Еллен Кітінґ і Метрінко розповів її про своє 444-денне мучеництво в іранському ув'язненні і про ті довгі дні перебування у закладі, знущання і погрози, що його розстріляють і що іранські чинники підготовляють політичний процес проти закладників за шпигунство. І він їм в перші дні ув'язнення вірив. „Я бачив, як країна, тобто Іран, поповняє самогубство і я надіюсь, що З'єднані Стейти Америки ніколи не опиняться в такій грізній ситуації",— заявив Метрінко кореспондентові, виявивши при тому надію, що колись в майбутньому він знову повернеться до Ірану, але може в інших змінених обставинах.

Велика церемонія привітання Михайла Метрінка відбулася в середу, 28-го січня ц.р. в його родинній місцевості Олифант, Па. Велика товпа народу, яка, згідно з оцінкою поліції начисляла біля шість тисяч осіб, вітала поворотця з іранського полону.

Вітали Метрінка усі: пароxи місцевих церков, заступник губернатора Вілліям

(Закінчення на стор. 4)

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Subscription: 1 year — $30.00, 6 months — $16.00, 3 months — $9.00. UNA members 65¢ a month. Change of address — 50¢. Make checks or money orders payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to "Svoboda", P.O. Box 346, Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на півроку — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65¢ міс. За кожну зміну адреси — 50¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda"

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Політика витискання поту

Витискання поту з робітників, щоб таким чином добитися економічних успіхів, збільшення прибутку — це один із найгірших, загальнозасуджених засобів господарського керівництва. Цією методою одиниці, або привладні кола добиваються матеріяльних користей коштом інших. Ту методу, яка була такою популярною у добі раннього капіталізму, давно засуджено й відкинено в усьому культурному світі. З вийнятком Совєтського Союзу.

У СССР витискання поту з працюючих перестало бути методою, що її стосують вийнятково й у поодиноких випадках. У СССР витискання поту з трудящих — одна з підстав державної економічної політики. Накладання непосильних норм для робітників, нагінка за збільшенням тих норм, акордова заробітна плата, заробітна плата непов'язана з потребами робітника — це все частина тієї політики. Всі пляни плянувальних установ СССР, все поступування партійних і державних бюрократів спрямовані на збільшення витискання поту з робітників.

До тієї совєтської політики належить теж небувалий винахід комуністичної партії, так звані „замкнені крамниці", в яких ті, хто найменше працює — дістає найвищі платні, купує найкращої якости товари, яких взагалі немає на загальних ринках і в крамницях, за смішно низькі ціни. Очевидно, що хтось мусить за це платити. Бож і для большевиків не падає „манна з неба" й усе треба створити людськими руками.

У Совєтському Союзі крім витискання поту є ще цілий арсенал засобів для експлуатації працюючих — це тільки один з них, але далеко не єдиний. Усіх навіть назвати не можна, бо кожен директор заводу, кожен начальник шукає можливости, щоб витиснути з робітників якнайбільше. За таке поступування чекає їх не лише якийсь „орден „Червоного прапора", або „отлічніка труда", але й грошові нагороди та повищення. Одним з найбільш уживаних засобів використовування населення є політика цін на товари. Ціни в СССР визначує бюрократична система партії, вимоги її пропаганди, а не господарські причини, а тим більше добро громадян.

Ще один із засобів, що його знову пригадали собі большевики, це маніпуляції вартістю гроша. В усьому світі вартість гроша залежить від його сили закупівлі. В Совєтському Союзі є інакше: вартість совєтських рублів залежить від рішення Політбюра. Завдяки тому, маніпуляція рублем дає змогу урядові використовувати населення, а в першу чергу закордонних туристів, відвідувачів, взагалі закордонний світ. Завдяки маніпуляції вартістю рубля, Москва може заставляти працюючого трудитися тижнями, щоб купити пару взуття, чи місяцями, щоб придбати вбрання. Та найбільше наслідки такої маніпуляції відчувають тисячі туристів і подорожніх, які в щораз більшому числі прибувають до СССР. Вони мусять за все платити своєю валютою — долярами, марками, франками тощо, — але їхню вартість визначує Москва, а не ринок. Завдяки тому, Москва має змогу прямо грабувати людей і вивласнювати їх з поважних сум. Будь-яка забавка, дерев'яна ложка, підлий виріб зі ще підлішого матеріялу забирає у туриста цілі години, або навіть дні його праці.

Безладна господарка Москви поглинає, проковтує все, що створять свої робітники, або привезуть туристи зі закордону. І тому Москва знову рішила змінити відношення вартости закордонної валюти до рубля. А тому, що доляр в основному визначує те відношення, то Москва рішила, що вартість одного доляра є тільки 66,8 копійки, тобто що чужинець дістає у СССР за сто долярів тільки 66,80 рублів, а не 67,50, як було дотепер. За тих самих сто долярів на вільних біржах в Лондоні, або в Амстердамі дістається 400, а навіть 500 долярів. Але за ввезення їх до СССР карають довгими роками тюрми, а в окремо важких випадках можуть покарати й смертю. Так само на „чорному ринку" в СССР можна легко дістати подібну суму рублів, але серед совєтських спекулянтів багато „стукачів" (донощиків) КГБ і такі операції — небезпечні.

ДОПОВІДЬ ЮРІЯ ЛОЗОВСЬКОГО

Ню Йорк, Н. Й. — В неділю, 1-го лютого ц. р., о год. 2-ій по полудні, тут в будинку Академії УВАН відбудеться доповідь Юрія Лозовського, кандидата економічних наук, на тему: „Вступ до загальної теорії трудової діяльности". Програмою вестиме проф. Іван Коропецький. Доповідь влаштовують обидві українські наукові установи — УВАН і НТШ.

Ярослав Гайвас

ЗА РЕАЛЬНІ ПІДСТАВИ АМЕРИКАНСЬКОЇ ПОЛІТИКИ

Невдоволення американською світовою політикою дотепер, а в часі президентури президента Джіммі Картера зокрема, серед громадськости ЗСА — загальне. Прихід нової влади президента Роналда Реґена пов'язують американці з надіями на вагомі зміни й піднесення тієї політики на вищий рівень.

Важкий спадок

Навіть найбільші прихильники Картера у своїх публічних виступах не стають в обороні його закордонної політики. Бо хоч їй не бракує успіхів, у неодному випадку навіть значних, але всі вони в тіні великих і важких неуспіхів та ударів. Із одного боку проникання СССР у щораз нові світові простори, а навіть збройна аґресія в Афганістані, просовєтські перевороти, такі як Анґоля, Етіопія, Нікараґуа, а з другого боку події в Ірані зі захопленням американських дипломатів як закладників й інші удари по престижу ЗСА таки переважають усе інше. Втрати й відступи ЗСА від закінчення Другої світової війни такі великі, а здобутки СССР такі очевидні, що коли того процесу не спинити, ЗСА і вільний світ зближатимуться до катастрофи. Причин до невдоволення і хвилювання, як бачимо, аж забагато.

Не тільки Президент

Але в одному випадку критика й суспільство ЗСА помиляються. Усі причини лиха вони бачать у Білому Домі, в особі Президента і його найближчих співробітників. Немає найменшого сумніву, що Конституція цієї країни, закони й норми залишають за Президентом право остаточної децизії. Та це тільки один бік медалі. Другий бік американської медалі показує, яку велику й співвирішну ролю в цій країні має публічна опінія, засоби масової інформації, а спеціяльно преса, окремі групи „спеціяльних інтересів", а найважливіше законодатні палати. Після скандальної поразки у В'єтнамі американське суспільство, преса, публічна опінія в унісон заявили, що американська сила й американські фінанси в ніякому разі не сміють втручатися в події на терені інших країн. І коли стало відомим, що президент Форд, попередник Картера, плянує фінансову допомогу самостійницьким збройним силам в Анголі, то в країні постав такий голосний спротив, у висліді якого всі пляни допомоги треба було спинити. За президентури Картера вже не багато в тій справі можна було взагалі зробити. Навіть ще недавно після прокомуністичного і просовєтського перевороту в Нікараґуа не вмовкають у ЗСА голоси, щоб повторити той самий експеримент в Ель Сальвадорі. Ясне, що опісля прийшли б Ґватемаля, Домініканська республіка й інші, про що зовсім отверто говорить кубинський Кастро. І головна вина Картера в тому, що він не вмів, або не смів протиставитися тому великому загальному натискові. І власне сподівання цілої американської громадськости виростають з віри, що Роналд Реґен зуміє протиставитися таким настроям і виведе світову політику ЗСА на вірні й тверді шляхи.

На щастя, не вся надія спочиває на президенті Реґенові. В американській публічній опінії помічається величезний зворот. На один з виявів того великого звороту хочемо звернути увагу. В щоденнику „Волл Стріт Джорнал" з 13 січня ц. р. появилася перша ластівка того великого звороту. Є це стаття колишнього провідного ліберала, а тепер „неоконсерватиста", провідного американського соціолога й політолога, Ірвінґа Кристола. В тій статті „Фальшиві принципи і недоладна політика" автор не лише критикує невдачну дотеперішню закордонну політику ЗСА, але й накреслює підстави для нової.

Інтелектуалісти

Кристол виходить зі ствердження, що „некомпетенція і імпотенція не припадкові" в американській політиці. Вони витікають із зовсім фальшивих принципів, на яких та політика була побудована і які підтримувала громадськість ЗСА, а зокрема її провідні інтелектуальні кола. І тому він далі каже, що після схоплення іранським урядом американських дипломатів, як закладників, „нашою фундаментальною помилкою була дефініція нашої проблеми в рамах першоплянової турботи за безпеку і остаточне звільнення закладників". А, на думку Кристола, вихідними принципами повинно було бути: „а/загальна норма, що ЗСА не пертрактують з терористами, ані не платять їм викупу, б/абсолютним законом мусіло бути, що ЗСА ніколи не пертрактують, ані не платять викупу закордонному урядові, який поводиться, як банда терористів."

У випадку американських закладників — ці принципи після їхнього звільнення неактуальні, але вони матимуть своє значення в інших випадках, якщо такі сталися б. На майбутнє у таких, або подібних випадках Кристол пропонує проголосити стан війни з винними в такому злочині й таким чином схопленим забезпечити, хоч якоюсь мірою, права воєннополонених, а урядові дати рішучий і елястичний засіб для дальшого поступування.

Переходячи до загальних принципів світової політики ЗСА, Кристол формулює їх у таких п'яти точках:

„а/У загальному неправильно й шкідливо для великодержави інтервеніювати в унутрішні справи меншої держави. Одначе в цьому є деякі вийнятки. б/Велика держава має право інтервеніювати в справи меншої держави з метою протиставитися інтервенції іншої держави. в/ Велика держава має право інтервеніювати у внутрішні справи малої, якщо уряд тієї поводиться у такий варварський спосіб, що інші народи мусять його відкинути. Ілюстрацією такого може бути систематичне переводження народовбивства. г/ Велика держава має право інтервеніювати, коли мала держава свідомо й настирливо веде політику, ворожу стратегічним, або економічним інтересам великої держави, або її союзників. ґ/ Право інтервеніювати з будь-якої причини завжди мусить бути підпорядковане доцільности."

Глибокі зміни

Не з усіми з тих точок можна погоджуватися, але загальне їхнє спрямування без сумніву здорове. А ще позитивніший факт, що думаючі колишні ліберали ревідують свої позиції. І

(Закінчення на стор. 3)

Володимир Душник

НОВА НАСТАНОВА

День 20-го січня 1981 року буде чітко записаний в анналах модерної історії Америки з хвилиною звільнення 52-ох американських дипломатів, що їх іранські варвари в'язнили 444 дні у нелюдських умовинах і під безустанним терором, і також що в тому дні Роналд Реґен, символ американського консерватизму й американської величі, прийшов до Білого Дому як 40-ий Президент ЗСА.

Коли з одного боку мільйони американців ликували з приводу звільнення невинних американських громадян, в тому самому часі обурення, злість та жажда пімсти охопила Америку за варварське трактування американських дипломатів у Теґрані.

Тут і там можна почути голоси про необхідність відкликання договору з Іраном, як засіб покарання Ірану за дике трактування ув'язнених американців.

Стратегічні інтереси

Хоч президент Реґен публічно заявив, що він приймає усі домовлення колишнього президента Картера з Іраном, немає сумніву, що він розпорядить глибше розглянення договору. Його ствердження під час інавгураційної промови, що ув'язнені американці в Теґрані не були „закладниками", але „воєнними полоненими", натякає на те, що Реґен може заявити, що вчинок іранських терористів, які були всеціло піддержані урядом Хомейні, був на ділі „актом війни", і що в результаті „стан війни" існує між Іраном і ЗСА.

Та поза емоціями та оправданим обуренням за ганебне, зневажливе і варварське трактування наших співгромадян в Ірані, існують ще т. зв. стратегічні інтереси Америки. Деякі американські часописи перестерігають нового Президента перед евентуальним відкиненням ірансько-американського договору в справі звільнення ув'язнених дипломатів, чи навіть новими економічними санкціями проти Ірану. Наприклад, „Ню Йорк Таймс" /22-го січня 1981 року/ пише, що „дальше послаблення Ірану може спричинити його упадок як незалежної держави. Численні арабські, курдійські і балюджистанські меншості в Ірані тяготіють до відокремлення і мають повну піддержку Москви, як також совєтами піддержуваних наїздників з Ірану. Для Заходу нічого гіршого не може бути, навіть ворожа анархія в Ірані, як розчленований Іран, коли росіяни захоплять Азербайджан, комуністи нестимуть допомогу Теґранові і балюджистанці створюють совєтську сателітську державу у підніжжі нафтових піль над Перською затокою..."

Небезпечний прецедент

Одначе залишення справи іранського злочину над безборонними американцями створює небезпечний прецедент для інших терористів, які думають, що Америку можна копати, знущатися над її громадянами, а в додатку ще й лістати великий окуп.

Якщо президент Реґен переконаний, що іранські терористи, з допомогою ісламського уряду Хомейні, поповнили „акт війни", то в Америки є цілий ряд відповідних кроків до вибору: зірвання дипломатичних зносин, тотальний економічний бойкот Ірану, депортація тисячі іранських підданих, включно зі студентами, які не студіюють і нелеґально працюють, забираючи працю американським громадянам тощо.

Того роду постава американського Уряду, на нашу думку, не тільки була б перестогою, але поклала б край дальшим діям потенційних терористів, які перестали б думати, що м'якосердна Америка — у випадку чергового схоплення американських дипломатів у будь-якій частині світу — знову буде їх викуповувати, не вдаючись до ніяких кар чи репресій.

Можна, однак, сказати, що президент Реґен і його кабінет — вповні свідомі тієї великої відповідальности за плянування і переведення нової політики супроти Ірану.

Д-р Ярослав Крив'як

МАЛА СЕМІНАРІЯ У ЛЬВОВІ

(II)

Мала Семінарія у Львові була єдиною українською середньою школою незалежною від польської влади. Тому виховання і гімназійне життя могло розвиватися у справжньому українському релігійно-національному дусі. Тому й не диво, що гімназія була „сіллю в оці" польської влади, яка неоднократно ставляла різні перешкоди. В рогатинській філії дійшло навіть до активної інтервенції коли з початком липня 1931 року одного дня до шкільного будинку вдерлася польська поліція, перевела ревізію та запечатала всі шкільні кімнати. Зроблено це, здається, з думкою, щоб перешкодити у творенні подібних філій по більших містах Галичини.

У львівській Малій Семінарії не обійшлося також без різних шикан із боку польської влади. Арешти серед учнів і вчителів, поліційні досліди включно з видаленням поза кордони Польщі тодішнього ректора Малої Семінарії, о. Я. Перрідона, який був голляндським горожанином. Усе ж і серед тих складних обставин гімназія розвивалася, прибувало чимраз більше учнів не лише з Галичини, але також із Волині, Холмщини, а навіть з Юґославії і Австрії (Відень), при чому чимало учнів було православного віровизнання і багатьом із них тоді Митрополит Андрей Шептицький допомагав. На 1935-36 роки число учнів досягло двох сотень.

Помилково було б думати, що уможливлення православним учитися в Малій Семінарії мало мету переводити їх на католицтво. Якщо були випадки прийняття католицької віри, то це було на добровільній базі. Пригадую собі, як при нагоді одної зустрічі учнів нашої кляси з Митрополитом Андреєм, в часі розмови Митрополит звертаючись до православних нашої кляси, сказав приблизно такі слова: „Ви не прийшли до тої школи, щоб з вас робити католиків. Держіться своєї православної віри, а в тій школі ви тому, щоб ви стали добрими християнами і свідомими українцями".

Митрополит Андрей не лиш цікавився, але і всесторонньо допомагав Малій Семінарії і без його допомоги, в таких обставинах, гімназія ледве чи була б в стані вдержатися. Завдяки всесторонній опіці і допомозі Митрополита Андрея, гімназія не лише розвивалася, але й мала справді добірний та висококваліфікований учительський збір, яким не завжди могли похвалитися інші гімназії.

Шкільне життя у Малій Семінарії процвітало буйно. Поза щоденною наукою існували в гімназії різні кружки, як, наприклад, Марійська Дружина. Кожна кляса мала свій гурток КАУМ (Католицька Акція УКраїнської Молоді), що, до певної міри мало заступати розв'язаний польською владою Пласт. Методика праці КАУМ, пізніше Католицької Асоціяції Української Молоді „Орли", була наближена до пластової. У гімназії існував добрий і гарно зорганізований хор, що своїми виступами здобув собі розголос. Диригентом хору були маестро Дмитро Котко а пізніше проф. Микола Колесса. В гімназії існували ланки копаного м'яча, відбиванки та мандрівництва. Наша гімназія мала також і свою гімназійну кооперативу, яка 1918 року зорганізувала кооперативний курс, під фірмою Українського Ревізійного Союзу, щоб таким чином дати учням змогу активізувати себе в українському житті.

Приміщення Малої Семінарії (Львів, вул. Сикстуська 39) було до певної міри централею у підготові величавого свята Українська Молодь Христові (УМХ). 1933 року у Львові, в якому взяло участь понад 100,000 української молоді Галичини, і на ті часи це свято було найбільшою українською маніфестацією.

Ми згадали лише декілька важливіших проявів шкільного життя в Малій Семінарії у Львові. Вкінці приходиться сказати ще хоча б коротко про долю абітурієнтів.

Таблько виготовив учень сьомої кляси. Символізує воно початок „світової заверюхи". Ангел-Опікун (символ Карпатської України) в гуцульські ноші, трембітою сповіщає про початок бурі-війни, що котиться з Карпат через Галичину на Київ. Знімки учителів та учнів-абітурієнтів (також в гуцульській ноші) — у проводі з Митрополитом Андреєм Шептицьким — укладено у формі відлітаючих журавлів. Таблько було приміщено цілий місяць у виставовому вікні книгарні „Рідної Школи" у Львові. Було вони прикрашене різьбленою рамою та зараховувалося до найкращих. Згадуємо про нього тому, бо його символіка сповнилася.

Воєнна хуртовина розсипала як учителів, так і учнів по цілому світі. З показаних на таблько 12 учителів (бракує три), шість померло, два живе на Рідних Землях, чотири перебуває по тому боці океану, а про трьох бракує вісток. Із 23-ох абсольвентів на таблько (бракує шість) шість загинули в часі війни, чотири на Рідних землях, дев'ять перебуває по тому боці океану, а про десятьох бракує вісток.

Саме тепер колишні учителі та деякі колишні учні львівської Малої Семінарії розпочали старання, щоб зібрати точніші дані, матеріяли і знімки та видати їх окремою збіркою. Треба сподіватися, що в пляновій публікації вдасться подати вичерпніші та ширші інформації про Малу Семінарію у Львові, що без сумніву буде цінним вкладом в історію.

Кінець

З НАШИХ БУДНІВ

ВЕЛИКИЙ ЖАЛЬ

(Підслухана на політичному перелазі, під Новий Рік, розмова)

— Такий жаль маю до тебе, Федьку, що просто слів мені бракує, щоб тобі це сказати та й описати!

— То скажи мені, бодай, друже Василю, чи той жаль ти до мене відчуваєш ще в тверезому стані бувши, чи вже напідпитку?

— А яка, ніби, в цьому різниця?

— О, є різниця! Якщо ти чуєш до мене жаль у стані тверезому бувши, то це жаль нормальний. А в стані випившому, буде жаль специяльний.

— Що значить „специяльний"?

— То значить — великий жаль!

— А можна б сказати — дуже великий?

— Можна.

— Такий великий, що від цього жалю сердешного можна зненавидіти рідного кума?

— Можна.

— І можна зненавидіти найближчого кріґскамерада з Першої Дивізії, що з ним разом камаші фасувалося й пляново з-під Бродів відступалося?

— Можна!

— І вірного побратима з крайового ще підпілля, з тієї самої „П'ятки"?

— Можна!.. Я тобі, Федьку, щось більше скажу: з такого жалю сердешного можна відмовити проханню найкращого друга вдарити разом з ним по „Адміралу Смірнову"!

— О, бой! Цими твоїми словами, друже Василю, ти ненаге вбив ножа в моє серце!

— То не я, а ти, друже Федьку, гостриш за пазухою ніж на брата, — як писав наш великий геній, Тарас Шевченко!

— А я тебе дуже просив би, щоб ти Шевченка до цього інтересу не мішав!

— А чому, — цікаво б теє знати?

— Бо я тобі забороняю!

— Аж так?

— Аж так!.. Тарас Шевченко є тим, що нас не роз'єднує, покищо, а єднає! За його Батькову, Тарасову, шапку — у нас спору немає!

— Стривай!.. А за Тринадцятий філядельфійський Конгрес УККА — єсть спір?

— О, так!

— Ну, нарешті ми вдома...

Ікер

Політичний спір за скульптуру

Стокгольм, Швеція. — „Скандинавські Вісті", інформаційний орган української громадської думки, що його видає управа української громади у Швеції, помістив у числі 49 цікаву інформацію про шведсько - совєтський спір за скульптуру, яка зображує Леоніда І. Брежнєва, генерального секретаря ЦК КПСС і голови Президії Верховної Ради СССР, у ролі людожера із закривавленими руками, у пащі якого знаходиться ще недогризена людина.

Виставка, яка проходить під назвою „Чудова земля", була влаштована у Ґетеборґу кількома артистами - скульпторами, а скульптура Брежнєва мала б символізувати не тільки совєтську військову аґресію в Афганістані, але також імперіялістичну настанову совєтського уряду щодо решти держав вільного світу.

Торстен Юрель, один з мистців - учасників цієї виставки, заявив, що він ніколи не погодиться на заміну тієї скульптури, навіть якщо б у цю справу вмішався шведський уряд. Інший скульптор Йоган Ляґерборґ сказав кореспондентам, що ціллю виставки було показати, як швидко міняється положення у світі і як совєтські імперіялісти зручно перебирають ролю „поліциста світу" від З'єднаних Стейтів Америки.

Очевидно, комуно - московські чинники гостро запротестували перед шведським урядом і посадником міста Ґетеборґу і назвали цю виставку „провокацією і образою не тільки голови держави, але цілого Совєтського Союзу". Генеральний консул СССР Пйотр В. Кліменков вимагає, щоб шведські урядові чинники офіційно задокументували свою неґативну поставу до цієї виставки і старалися за допомогою суду усунути образливі скульптури.

Головний прокуратор в Ґетеборґу Свен Сефстром заявив, що він незабаром займе становище до цієї контроверсійної справи.

Уміжчасі населення в більшості стало по стороні організаторів мистецької виставки, а в пресі появились інформаційні статті не конче корисні для СССР, бо вони насвітлюють совєтський імперіялізм та його ролю в сьогоднішньому світі.

УКРАЇНСЬКА СВІТЛИЧКА ДОПОМАГАЄ БАТЬКАМ ВИХОВУВАТИ ДІТЕЙ.

МІНІСТЕРСТВО ЗАКОРДОННИХ СПРАВ Ірану, яке ще не має міністра, бо керівні кола теперішнього Ірану не можуть погодитися на особу кандидата, видало ноту в справі знущань над колишніми американськими в'язнями. В ноті, яка починається релігійним привітом, уряд Ірану твердить, що „тортури в Ірані заборонені і є великим гріхом" і тому вістки про знущання над американськими в'язнями, як каже та нота, не відповідають правді. Інших аргументів і доказів нота не подає.

УНС плянує...

(Закінчення зі стор. 1)

добрий ботанік. Подорожні можуть тут іти нуркувати, якщо бажають познайомитися з підводним рослинним царством коралових формацій, що грає всіма барвами веселки й найбільш несподіваними відкритями для автора-зоолога різнокольорової підводної фавни. Для бажаючих вправляти спорт водних лещат тут розкривається також обрій. Можна теж їхати на рибальську виправу чи вийти в море, напинаючи вітрило на човні-вітрильнику.

Можна також віддатися грі в ґольфа чи в теніс скільки бажається — для цього є тут досконалі умови на добрих кортах і площах.

Корабель СС Воллендам стоїть на пристані весь час ці чотири дні і служить своїм пасажирам за готель з реґулярним дотриманням годин для споживання страв протягом усього дня.

У травні минулого року 79 членів УНСоюзу відбули подібну люксусову поїздку на кораблі СС Роттердам до Нассав і уважають ту поїздку захоплюючою, романтичною, звеселяючою і відпружуючою. Ця перша морська поїздка членів УНСоюзу була настільки успішною, що Екзекутиву заохочували учасники подорожі продовжувати це розпочате діло-вакації, які і відносно недорогі і які дають членам моральне задоволення, бо всі прибутки з подорожі йдуть на фонд для студентів-стипендистів УНСоюзу.

Групові ціни для цієї семиденної поїздки до Бермудів (на одну особує є: категорія „Джей" — 1,045 дол., категорія „Джі" — 1,128 дол., категорія „Ді" — 1,182 дол, категорія „Сі" — 1,292.

Каюти є на дві особи і мають по два нормальних ліжка, комоду, низьку комоду з дзеркалом, шафу, і або лазничку з ванною, або лазничку з душем. Деякі каюти можуть примістити також третю, а навіть четверту особу при додатковій ціні лише 400 дол. на ту особу. Треба ще платити портовий податок, що виносить 23 дол. Але натомість не треба платити „чаєвих" („тіпс"), бо про це подбається згори; такі „чаєві" часом сягають непотрібно аж 50 дол.

Замовлення на подорож треба робити завчасу, бо через обмеження місця на цю подорож: УНСоюз матиме лише певне число кают, треба швидко вносити зголошення на поїздку разом з вступним — — 300 дол. на особу, щоб дістати якнайкраще місце. Чеки слід виставляти на УНСоюз „Ukrainian National Association" і пересилати їх разом з іменем, прізвищем, адресою і телефонічним числом і вибором категорії подорожі на адресу Андрія Кейбіди: Andrew Keybida, 19 Rutgers St., Maplewood, N.J. 07040.

Бажаючі знати більше про деталі подорожі можуть писати або дзвонити на число телефону: (201) 762 — 2827.

Багато з 79-ти відпочинковців, які брали участь у минулорічній поїздці до Нассав на СС Роттердамі у травні, виявили зацікавлення одинадцятиденною поїздкою по Караїбському морі на борту цього ж корабля. Тому зроблено заходи для такої подорожі, яка розпочинається 18-го травня 1981 року відчалом від Нюйоркської пристані в напрямі на Сан Хуан, Пуерто-Ріко, Шарлот Амаліє, Сейнт Томас, й Сан Жуан, Антіґуа і Гамілтон, Бермуди, і поворот — 28-го травня

Групові оплати на цю одинадцятиденну морську поїздку (на одну особу) є: категорія Е-2-1,185 дол.; С-4-1,325 дол.;С-430 дол.; В — 9 — 1,545 дол.; В-7 — 1,675 дол.; В-6,720 дол.; В-4-1,840 дол.; В-3-1, 895 дол; В-2-1,960 дол.

Наведені ціни є на одну особу, для кабін з двома ліжками. Всі каюти мають два ліжка, що стоять на підлозі, як теж низьку комоду з дзеркалом, шафу і або лазничку з ванною, або з душем, за вийнятком категорії Е-2, що має ліжко одне внизу, а друге над ним вгорі (своєрідні нари), і тут є тільки лазничка з душем.

Деякі каюти можуть примістити й третю та четверту особу за додаткових 840 дол. Тут теж є портовий податок у висоті 33,50 дол. „Чаєвих" давати і тут непотрібно.

Приймаються замовлення на подорож негайно, разом з вплатою наперед 300 дол., з тими самими умовами й на ту саму адресу, як подано вище.

Для тих вакаційників-союзовців, які насолоджувалися люксусовою морською поїздкою на кораблі СС Роттердам у травні, це плавання до всіх вже знайомих улюблених ресортів на Караїбських островах далеко перевищить усі їхні сподівання, і вже тепер керівник подорожі Андрій Кейбіда запевняє, що майже може „ґарантувати" їм, що це будуть „найпринадніші дні, які вони будь-коли переживали". Ті ж, бажаючі подорожувати, які ще не плавали на цьому розкішному модерному кораблі, будуть дуже задоволені з його елеґантности і люксусовости. Це буде ніколи не забуте плавання і досвід. Тому слід, не відкладаючи, зголошуватися вже тепер на це плавання, приєднавшись до щасливої УНСоюзової родини; яка цього року на весні і влітку вирушить у морські прогулянки.

Появилось нове число „Скандинавських Вістей"

Стокгольм,Швеція.— Не виличка українська громада у Швеції вже від довшого часу видає квартальник „Скандинавські Вісті", завданням якого є не тільки інформувати українців у скандинавських країнах про проблеми діяспори, але бути також лучником між окремими українськими родинами, які дуже часто живуть один від одного у віддаленні.

В останньому 49-му числі „Скандинавських Вістей" поміщено цілий ряд корисних матеріялів. Крім різдвяного привіту, журнал інформує про корисно проведену українським зорганізованим жіноцтвом конференцію в Копенгаґені; подано деякі голоси скандинавської преси про український жіночий рух на поселеннях у країнах вільного світу; поміщено вістки про працю Секратеріяту СКВУ; списки Фонду СКВУ; становище до лінґвіциду совєтської влади в Україні (матеріяли СКВУ); звернення Секретаріяту СКВУ з приводу 50-річчя Харківського процесу СВУ-СУМ та розгрому УАПЦ; поміщено переклади політичних матеріялів на шведську й інші скандинавські мови; поміщує звідомлення Мадридської й інших міжнародних конвенцій; подано інформації про працю Українського Державного Центру в екзилі; про відвідини ген. Петра Григоренка у Швеції влітку 1980 року; вміщено обширного і цікаво написаного листа Арсена Турцевича до Леоніда Плюща і вкінці подано хроніку з життя громад у Скандинавських країнах.

Корисним ділом було б, щоб великі громади у ЗСА, Канаді,Арґентині, Бразилії а навіть в Західній Німеччині поцікавились цим журналом і надсилали на адресу редакції інформації про життя їхніх громад. Адреса редакції: „Skandynavski Visti" Box 32, 10120 Stockholm, Sweden.

За реальні...

(Продовження зі стор. 2)

тому Кристол має глибоку рацію, коли закінчує свою статтю заввагою, що американська світова постава стане здоровою й послідовною тоді,„коли ми звільнимося з інтелектуальної тиранії фальшивих принципів і самозницувальної політики."

Значить, ідеться про зміни, глибокі зміни підстав і напрямних, а вслід за тим метод світової політики ЗСА. І власне цього сподіваються від президента Реґена не лише громадяни ЗСА, але й інших країн, а в першу чергу народів поневолених і вже сьогодні загрожених російським імперіялізмом та цілою збройною потугою СССР.

Відбулася третя Конференція політичних партій і організацій

У суботу, 10-го січня ц.р., в Ню Йорку відбулася третя Конференція Українських Політичних Партій і Організацій (КУППО).

Конференцію відкрив д-р Б.Шебунчак. В програмі були звіти попередньої президії; звіт Комісії Трьох, що його подав д-р З.1 ородиський; вибір нової президії та пляни на біжучий рік. На Конференції було присутніх 27 осіб.

Крім ділових точок відбувся виступ президента СКВУ М.Плавюка на тему: „Вклад СКВУ у підготовку української акції на Мадридській Конференції. Доповідь президента М.Плавюка стояла на високому інформативно-речевому рівні та дала слухачам об'єктивну аналізу умовин, серед яких відбувається Мадридська Конференція, її перспективи, а в тому можливі успіхи та труднощі для ставлення української справи.

Автор доповіді вказав на відрадне явище, що українці виступали на цій Конференції координовано та спільно, а Бюро СКВУ на чолі із Христею Ісаїв було власне тим осередком, де сходилися всі нитки спільної дії. Акція українських дисидентів на чолі з ген. П.Григоренко була ефектовною та успішною, а представництво АБН мало діловий зв'язок із Бюром СКВУ.

В дальших нарадах президія під керівництвом нововибраного голови д-ра М.Г. Воскобійника та секретаря Володимира Процика перевела ряд важливих ухвал, між якими слід згадати уточнення характеру Конференції та схвалення напрямних праці в біжучому році. Постанова в справі характеру і завдань Конференції така: „Конференція Українських Політичних Партій і Організацій, як це було виразно підкреслено у виступах її ініціяторів і ще раз уточнено на другій Конференції, 17-го листопада 1979 року, не є і не має заміру бути якимнебудь політичним центром із всіми із цього випливаючими наслідками. Конференція Українських Політичних Партій і Організацій скликується президією в разі потреби і є форумом для виміни думок, інформацій та узгіднювань спільних виступів політичних середовищ в основних питаннях української зовнішньої і внутрішньої політики. Конференція Українських Політичних Партій і Організацій доручає нововибраній президії вислати цей текст постанови всім політичним партіям і організаціям враз із супровідним листом, запрошуючи взяти участь у чергових нарадах Конференції Українських Політичних Партій і Організацій."

Слід відмітити, що в своїх напрямних праці Конференція доручила президії перевести підготовку і переведення симпозіюму в справах обговорення і по змозі устійнення головних принципів української політики по відношенні до наших історичних сусідів. Конференція доручила президії підготовити симпозіюм українських молодечих організацій на тему: „Думки молодої генерації про сучасні проблеми і завдання української визвольної політики".

Слід також відмітити, що учасники Конференції вважали за доцільне і необхідне зайняти становище до наслідків XIII Конґресу Українців в Америці, схвалюючи таку постанову:

„..Конференція Українських Політичних Партій і Організацій із великою турботою стверджує факт розбиття української громади в ЗСА, до якого прийшло на XIII Конґресі УККА і одночасно висловлює свою повну моральну підтримку всім тим чинникам, які змагають до привернення правопорядку в УККА, щоб він продовжував бути єдиною і спільною репрезентацією всієї української громади в ЗСА".

На внесок голови ДОБРУСу інж. А.Гудзовського Конференція прийняла до відома пропозицію відбути симпозіюм з приводу 50-ліття нищення України сталінським голодом у 1932-33 роках.

На пропозицію д-ра С.Вороха Конференція доручила нововибраій президії організувати симпозіюм знавців конституційного права, які встановили б правосильність змін Конституції УНР, тобто Тимчасового Закону ДЦ УНР, що їх Президент М.А.Лівицький перевів власним декретом, що протирічить засадам і практиці конституційного права у всіх демократичних країнах вільного світу. Тому такий панель знавців конституційного права мав би подати свою об'єктивну академічну експертизу для інформації широких кіл громадянства, що могло б в якійсь мірі спричинитися до усунення теперішньої кризи в ДЦ УНР.

Наради Конференції відбувалися в діловій атмосфері та дали безперечно позитивні успіхи і надії, що цей форум буде позитивним чинником для зближення та співпраці політичних середовищ на шляху до привернення правопорядку в нашому політичному житті та координації всіх наших політичних акцій, а в результаті—побудови спільного національного фронту проти спільного ворога в цей важкий для нашого народу час.

БРИТІЙСЬКИЙ УРЯД висловив свою згоду на купівлю лондонського „Таймсу" і „Сандей Таймсу" австралійським підприємцем Рупертом Мардоком. Мардок є власником газет по цілому світі, в Ню Йорку має він „Ню Йорк Пост", а в Англії, крім інших, він також власником „Нюз оф де Ворлд", сенсаційного тижневика, який славиться своїми інформаціями про різні скандали серед англійців.

Видавництво „Українська Філателістична Бібліотека"

з сумом повідомляє, що її основник

бл. п.

ЮЛІЯН МАКСИМЧУК

автор розвідки про поштові марки України, 8-ох Каталогів приватних марок і чужинних з українською тематикою, 3-ох Показників бібліографії української філателії, гербових марок і банкнотів та численних статтей у фаховій пресі, кол. керівник Поштового Ресорту УНРади в Німеччині, Почесний член Союзу Українських Філателістів,

народжений 30-го серпня 1890 р. в Стрию,
помер 13-го грудня 1980 р. в Чікаґо, Ілл.
і похоронений на цвинтарі св. Миколая.

Ю. Максимчук — це підсудний у „Процесі 101" в 1910 р. після демонстрації за український університет у Львові, службовик державних Урядів у вільній Україні, за Гетьмана сотник і староста в Дорогичині на Поліссі, потім четар Картографічного Відділу Начальної Команди УГА, абсольвент правничого Відділу Університету у Львові, посадник Борислава 1941-44, співредактор книги свого брата д-ра Івана „Нарис Історії роду Петрушевичів" (1967), член товариств, Батько родини, Друг збирачів у світі.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

41 Spring Crest, Cleveland, Ohio 44144

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями і Знайомими,
що дня 29-го січня 1981 р. в Джерзі Сиrі, Н. Дж.,
відійшов у Вічність, по короткій недузі,
наш Найдорожчий
МУЖ, БРАТ

бл. п.

ОЛЕКСА КОСТИК

нар. в с. Торки, пов. Перемишль, Україна.

ПАНАХИДА в п'ятницю, 30-го січня 1981 р., о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Ковальчика, 129 Grand Street, Jersey City, N.J.

ПОХОРОН в суботу, 31-го січня 1981 р., о год. 9-ій ранку до церкви св. апп. Петра і Павла при Бентлей Авеню і о год. 9:30 на цвинтар Holy Cross, N. Arlington, N.J.

В глибокому смутку:
дружина — АННА
сестри — АННА і КАТЕРИНА з родинами
Ближча і дальша Родина в ЗСА
й Україні

Ділимося з Професорами, Алюмнами, Студентами
та Українським Громадянством сумною вісткою про те,
що дня 30-го грудня 1980 року упокоївся у Брокпорті
біля Ню Йорку, проживши 62 роки

бл. п. проф. д-р

СТЕПАН ЧОРНІЙ

професор славістики і літератури Українського Вільного Університету, проф. Стейтового Університету в Ню Йорку, директор Середньої школи українознавства в Рочестері, колишній довголітній викладач мови і літератури в середніх школах та актор Державного театру ім. М. Заньковецької у Львові, відомий дослідник театрознавець, педагог — літературознавець і мовознавець.

•

Родині Покійного — дружині Марії, синові Мстиславові, доньці Лілі та їхнім Родинам — з приводу цієї болючої родинної втрати глибокі співчуття висловлюють —

Ректорат, Сенат, Деканат Філософічного факультету
та
Співробітники
Українського Вільного Університету

Глибоко засмучені передчасною смертю

бл. п.

ЮРІЯ АРТИМИШИНА

висловлюємо щире співчуття Його Родині, — осиротілим Дружині, Дітям, Сестрам і Братові в їхньому невтішному горі.

Ми завжди пам'ятатимемо бл. п. Ю. Артимишина, як щирого порадника, доброго друга і щедрої душі людину. Нехай чужа земля не буде Йому тяжкою!

•

Замість квітів на Його свіжу могилу, складаємо 60 дол. у фонд допомоги українським політв'язням, долею яких Покійний завжди піклувався.

РАЇСА МОРОЗ із сином
НІНА САМОКІШ
НАДІЯ СВІТЛИЧНА з родиною

Ділимося сумною вісткою з Рідними Приятелями та Знайомими,
що дня 23-го січня 1981 року, ненадійно, упокоївся в Бозі в Ньюарку, Н. Дж.,
на 75-му році життя, абсольвент Львівської Політехніки,

св. п. мґр

ЮЛІЯН ЛЕЩИНСЬКИЙ

ПАРАСТАС відправлено в неділю, 25-го січня 1981 року, о год. 8-ій веч. в похоронному заведенню Lytwyn & Lytwyn, 1600 Stuyvesant Avenue, Union, N.J.

ПОХОРОН відбувся в понеділок, 26-го січня 1981 року, о год. 9:30 ранку в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н. Дж., а опісля на цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку приятелі:
ІВАН І СОФІЯ ОРИНЯКИ
БОГДАН І ІЗИДОРА БОЯРСЬКІ
ВОЙЦЄХ І МАРТА КАШНІЦИ
та найближча Родина в краю

Молоді бандуристи на вишколі

Це вже стало традицією, що під час Дня Подяки Школа Кобзарського Мистецтва (ШКМ) з Ню Йорку влаштовує вишкіл бандуристів. У минулому році бандуристи-учасники вишколу гри на бандурі висловили бажання зробити такі курси постійними. Задовго до Дня Подяки адміністративний директор Школи Микола Чорний поробив багато заходів, щоб запросити інструкторів з різних місцевостей Америки, які з радістю і відгукнулися.

За кілька днів до Дня Подяки помешкання М. Чорного та його дружини С. Чорної перетворилося на своєрідну „штаб квартиру". Йшли останні приготування до курсу гри на бандурі. Безперервно лунали телефонічні дзвінки. То адміністратор Школи вів останні домовлення з інструкторами. На другому кінці Ню Йорку голова Батьківського комітету Школи В. Овсак домовлявся з батьками бандуристів про приготування сніданків та обідів для учнів.

Ліда Чорна і Христя Баранська при допомозі Ксені Йовик та Іри Івасишин готували несподіванку для всіх — вони зробили прегарні декорації на стіні сцени: на нотах різними фарбами були написані прізвища всіх бандуристів та інструкторів з жартівливими і дотепними -шаржами. Всі були щиро захоплені цими шаржами, дивилися і коментували їх, а по закінченні курсу позабирали ці шаржі собі додому напам'ятку.

Добре попрацював для успішного переведення курсів Юліян Китастий. Якщо у минулому році він був інструктором, то сьогодні — він музичний керівник ШКМ. Він відомий і в неукраїнському світі, бо веде курси бандури в Ратгерському університеті, де слухачі зацікавлені цим старовинним українським музичним інструментом.

Але головним мотором в організації цього корисного курсу є Микола Чорний — адміністратор, людина з щирим українським серцем, патріот, безмірно відданий українському мистецтву. Про нього у Ню Йорку говорять, що М.Чорний керує школою, як капітан кораблем. Завдяки йому існує Школа Кобзарського Мистецтва. Можна подивляти його, що після повного робочого дня у нього вистачає снаги вести так сумлінно Школу Кобзарського Мистецтва. М. Чорний працює на день по 16-18 годин і це його заслуга, що про українських бандуристів ШКМ знає тут майже вся околиця.

Широка мережа поширення бандури. Бандура лунає усюди завдяки численним ансамблям бандуристів, але найбільших успіхів досягла мабуть таки Школа Кобзарського Мистецтва з Ню Йорку.

На цей другий курс гри на бандурі прибули студенти з Чікаго, Детройту, Торонто, Монтреалю, Вашінгтону, Нюарку, Гартфорту, Філядельфії і, звичайно, з Ню Йорку. Інструкторами були: Юліян Китастий, Микола Дейчаківський (Клівленд), Тарас Павловський і його сестра Наталка Павловська (Бавнд Брук), Марко Фаріон (Клівленд), Марко Бандера (Філядельфія), Тарас Маглай (Клівленд), Микола Невмержицький (Бостон), Наталка Дмитріюк (Боффало). Деякі з них були інструкторами на цьому вишколі другий раз. Студентів було рекордове число — 73.

В четвер, 27-го листопада, Пластова домівка заповнилася гомоном і сміхом молодих бандуристів. Деяких зовсім маленьких „кобзарів" приводили за руку матері, а старші бандуристи поважно оглядали кляси та знайомилися зі своїми інструкторами. І ось настав день цікавої праці. Бандуристи розійшлися з інструкторами по клясах і забриніли бандури, зігріваючи серце батьків і дітей. Не легка була наука, але ніхто із учнів не нарікав. П'ять хвилин перерви або небагато часу на обід — і знову за навчання.

День Подяки — велике свято у Америці, у цій вільній країні, коли кожна американська і українська родина збирається за столом за спільним багатим обідом. Ці чотири вільні дні американці звичайно відпочивають і розважаються. А тут 73 бандуристи добровільно зреклися відпочинку, свята.

Що примусило їх так вчинити? Велика любов до стародавнього інструменту — бандури покликала їх на ці курси, бо молоді бандуристи мріють, що настане час, коли і їхня бандура залунає на Україні, залунає у княжому Києві.

Група інструктора Марка Фаріона.

На другий день, у п'ятницю, 28-го листопада, продовжувалося навчання. До бандуристів того дня завітав також маестро Василь Авраменко, корифей українського танцю, який довгі десятиліття ніс красу українського танку у широкий світ. Він відданий прихильник ШКМ і уважає її „найкращою мистецькою одиницею" тут.

У п'ятницю увечорі інструктори курсу давали прегарний концерт. Микола Дейчаківський і Юліян Китастий виконали історичну козацьку пісню, що зворушила всіх, а декого навіть до сліз. Складну інструментальну композицію — „Музичний момент" Григорія Китастого — виконав Тарас Маглай. Микола Невмержицький заграв і проспівав народну пісню „Зеленоє жито"; він добро грає на бандурі і добре співає. Марко Фаріон з Клівленду виконав блискуче „Думу про Україну". Жартівливу пісню „Про діда і бабу" виконав Ю.Китастий, а Марко Бандера — популярну американську пісню „Ентертейнер". Найбільше ж пожвавлення і найголосніші оплески викликала жартівлива пісня „Про Явтуха" у виконанні Ю.Китастого та М.Дейчаківського. На закінчення концерту всі інструктори разом виконали інструментальний танець „Стукавку".

По концерті відбулася успішна забава, де грала оркестра „Водограй".

Крім маестра Авраменка, якому також подаровано спеціяльно для нього видане число „Кобзарського листка", бандуристів відвідали також маестро Володимир Юркевич, колишній музичний керівник Школи; почесний голова Об'єднаного Комітету в Ню Йорку мец. Роман Гуглевич, який оглянув виставку світлин, фотоальбоми й архів Школи і обіцяв фінансову підтримку від „Самопомочі", та приятелі ШКМ п-во Шумейки, власники бюра подорожей. Вони — меценати Школи і завдяки їм ШКМ купила бандури і видрукувала англомовну книжку про бандуру.

Різними шляхами доїздили до Ню Йорку бандуристи й інструктори. Хто їхав потягом, хто автобусом, а хто літаком. Але оригінальною була подорож д-ра В. Юрченка, лікаря з Пенсильванії, який привіз своїх двох доньі і одну лівчинку -бандуристку власником літаком, і потім прилітав ще двічі.

Навчання на бандурі часом є проєктом родинним. Так Лариса Лисняк, українська телевізійна акторка, брала участь у навчанні разом із донями Ладою і Улею. Другий раз навчалися Сестри мгр Бернарда та мгр Софія з Філядельфії.

На курсі Тарас Павловський вів клясу хорового співу, включаючи і колядки. У неділю, 30-го листопада, студенти й інструктори прийшли на Службу Божу до церкви СВ.Юра, де їх, як і в минулому, привітав о.Себастіян Шевчук. По церкві знову продовжувалась наука, бо кожна хвилина була дорога.

Дуже добре попрацював Батьківський комітет під керівництвом В.Овсака, а матері бандуристів дбали про смачні обіди для курсантів. На закінчення курсу учасники обмінялися адресами, знайшовши собі нових друзів, і, звичайно, що вони плянують зустрітися на другий рік на третьому курсі ШКМ і знову під час Дня Подяки.

Курс був дуже успішним, бо інакше й не могло бути: курсанти мали здібності й ентузіязм для науки; інструктори — сумлінність і великі знання свого предмету, а численні батьки й матері бандуристів — на чолі з невтомним адміністратором і відданим головою Батьківського комітету — працювали, не поклалаючи рук. І це все для того, щоб українська бандура лунала все краще й досконаліше тут, на поселеннях, а колись у майбутньому — і на рідній вільній прабатьківській нашій землі.

Михайло Наконечний

АКАДЕМІЯ СВЯТА ДЕРЖАВНОСТИ

Ню Йорк, Н. Й. — Святочна академія для відзначення Свята Української Самостійности і Соборности, що її організує Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій — Метрополітальний Відділ УККА, відбудеться в неділю, 1-го лютого ц. р., у приміщенні Стайвезант Гайскул при 15-ій вулиці між Першою і Другою авеню о год. 3-ій по полудні. Головну промову виголосить ред. Ярослав Гайвас; гостинно виступлять сенатор Ал Д'Амато і конґресмен Вілліям Ґрін. У мистецькій частині беруть участь: чоловічий хор „Бурлаки" під диреґентурою С. Ковальчука, солістка Ія Мацюк-Грицай, рецитаторка Ольга Шкафаровська-Рудик і соліст Метрополітальної опери бас-баритон Андрій Добрянський.

Різдвяний концерт в Ірвінґтоні

Ірвінгтон, Н.Дж.— Заходом Парафіяльного уряду української православної парафії св. Тройці в Ірвінгтоні відбувся святочний концерт колядок і щедрівок у виконанні церковного хору ім. Д. Бортнянського під вдалою дириґентурою інж. Д. Олійника у неділю, 18-го січня цього року, у церкві після Служби Божої.

В годині 10-ій ранку Службу Божу очолив настоятель парафії о. протоієрей Сергій Непріль в сослуженні о.протодиякона Володимира Поліщука та вищезгаданого хору. Після Служби Божої о. Сергій виголосив зворушливу промову в зв'язку зі святом Йорданського водохрища, а потім посвятив воду в церкві та роздав її парафіянам і присутнім, благословивши всіх свяченою водою.

Перед різдвяним концертом о. С. Непріль виголосив промову, розповівши про українські традиційні колядки та щедрівки та взагалі про популярність українського співу у наших звичаях на міжнародних аренах світу. Рівночасно пригадав, що ці колядки і щедрівки—це музика переважно великих українських композиторів Д.Бортнянського, чи К.Стеценка, які сьогодні забуті в Україні.

Хор під орудою інж. Д. Олійника відспівав 10 колядок та щедрівок: „З нами Бог" і „Різдво Твоє, Христе Боже наш" муз. Д.Бортнянського; „Ой, видить Бог" і „Дивная новина"—муз. о. прот. К.Стеценка; „Бог предвічний" муз. С.Людкевича; „Днесь поюще" муз. К.Стеценка, „Слава на небі Богові" муз. М.Строкина; „В полі, полі плужок оре" і „На Йорданській річці" муз. о. прот. К.Стеценка; „Тиха ніч, свята ніч" муз. Ф.Грубера.

Після концерту всі присутні прибули до церковної залі на спільний обід, який влаштувало Сестрицтво св. Покрови при цій церкві.

Свято відкрив і ним проводив голова Парафіяльного уряду Б.Процюк, привітавши о. С.Непріля з паніматкою; о. В.Поліщука та о. Івана Наконечного зі сусідньої парафії св. Вознесіння в Мейплвуді, та всіх присутніх на залі, а також побажав дириґентові хору інж. Д. Олійникові великих успіхів. Присутні на залі відспівали йому „Многая літа".

Маруся Бокало продеклямувала в'язанку поезії зі своїми доповненнями, які були пов'язані з Різдвом Христовим, головно одна з них— „Різдвяна ніч" нашого улюбленого поета, що був присутнім на залі, М.Щербака, який написав цю поезію спеціяльно для цього свята. Публіка привітала його рясними оплесками.

Ансамбль бандуристів „Орли" з Пассейку під проводом Володимира Васькова, в складі: Юлія Лучка, Орисі Химери, Петра Лучки й Стефанії Лучки відіграли та відспівали чотири колядки, а на бажання публіки— „Полтавський рушничок".

Отець настоятель парафії поблагословив пісні страви, якими частувалися парафіяни та гості, які вщерть виповнили парафіяльну залю.

По довгих розмовах парафіян поміж собою під час смачного обіду, який приготувало Сестрицтво св. Покрови при церкві, що активно працює під вмілою орудою Лесі Марченко, голова Парафіяльного уряду закрив цю вдалу імпрезу різдвяної зустрічі, а о. настоятель провів молитву.

А.Домарацький

М. Босий повторив рекорд М. Ришарда

Хоч і дивно буде здаватися пов'язання дати Українського Дня 22-го Січня з іменем феноменального гокеїста, українського спортсмена Михайла (Майкела) Босого з американської гокейної дружини „Айлендерс", але це лише на перший погляд, бо на таке пов'язання існує дві причини.

Перша — Михайло Босий святкував свій 24-ий день народження якраз 22-го січня, бо народився якраз того дня — 22-го січня 1957 року в Монтреалі, як син батька-українця і матері-британки, один з десяти дітей Босих. Батько Босий вчасно розпізнав талант Михайла до ковзанців, і поставив його на лід вже в трирічному віці. Відтоді спортова доля була ласкавою до Майка, і він якраз тепер, в суботу, 24-го січня, — в час, коли українці в Америці брали масову участь в святкуваннях 22-го січня, — осягнув високий рекорд — 50 голів за 50 ігор, цим вислідом зрівнявшись з іншим єдиним грачем, який тримав цей рекорд вже 36 років — також монтреальцем Морісом (Ракет) Ришардом. — Це друге пов'язання. —

Босий добився цього рекорду у змаганнях з дружиною „Нордікс" у незвичайно драматичній розгрі, бо здобув свої два ґолі в останні навіть не п'ять хвилин до кінця гри. Тепер коли про Босого гримить вся спортова преса світу, довідуються українці про інші надзвичайні прикмети цього спортовця.

ПОМИЛКОВО НАДРУКОВАНО

У рецензії д-ра Луки Луцева — „Нові видання", „Свобода" ч. 19, 30-го січня ц. р., надруковано: Борис Давиденко-Давидович, а має бути Борис Антоненко-Давидович.

М. Метрінко...

(Закінчення зі стор. 1)

Скрентон, посадник містечка, шкільна дітвора і люди із сусідніх місцевостей. На інтенцію повороту Метрінка правились Богослужби в усіх церквах, в тому числі в українській католицькій церкві свв. Кирила і Методія, парохом якої є о. монс. Степан Гринюх.

М.Метрінко, прибувши до церкви, особисто загасив свічку, вогонь якої горів ввесь час його відсутности у цій парохії.

„Українські парохіяни,— пише „Ню Йорк Таймс" й інші газети, —співали релігійні пісні і український національний гимн мовою тієї країни, з якої походять родичі Метрінка, а церковний хор могутньо співав „Господи помилуй" призначене для їхнього парохіянина, який повернувся до рідних порогів після 14-місячного ув'язнення в Ірані."

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 8-го ЛЮТОГО 1981 р.

КЛІФТОН, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва Укр. Січ 182-ий Відд. о год. 3-ій по пол. в залі укр. правосл. церкви, 635 Брод вул. На порядку: звіти Управи і К. Комісії та вибір нової Управи на 1981 р. Просимо чл. прибути на ці збори. — Гр. Клименко, секр.

● РОЗШУКИ ●

Брати:
БУЧАЦЬКИЙ ІВАН (ЯСЬО)
І БУЧАЦЬКИЙ НИКОЛАЙ
пишіть на таку адресу:
JOHN DEMKIW
50 East 3rd Street
New York, N.Y. 10003
або телеф. (212) 898-4825
Маю для Вас дарунки від брата з Ходорова, але не маю Вашої адреси.